

The Holy See

PILGRIMAGE TO THE HOLY LAND ON THE OCCASION OF THE 50th ANNIVERSARY
OF THE MEETING BETWEEN POPE PAUL VI AND PATRIARCH ATHENAGORAS IN JERUSALEM

(24-26 MAY 2014)

MEETING WITH PRIESTS, RELIGIOUS AND SEMINARIANS

ADDRESS OF POPE FRANCIS

Church of Gethsemane at the foot of the Mount of Olives (Jerusalem)

Monday, 26 May 2014

Video

"כִּי אֶשְׁרֶי צֶאֱהָ הַלֵּךְ... אֶל הָרֵי הַזֵּי יְתִים וְגִמְתֵּי לִמְיֻדֵי הַלְכוֹ אֶחָד יוֹ" (לוקס כב:39).

בבוא השעה, בה בחר האלוהים להושיע את האדם מעבדות החטא, ישוע הגיע לכאן, לגת שמנים, למרגלות הר הזיתים. התאספנו במקום קדוש זה, המקודש בתפילותיו של ישוע, ביגונו, בזיעת הדם שלו; המקודש, בראש ובראשונה, ב"כך" שלו לרצון אהבת האב. אנחנו כמעט מפחדים לחוש את הרגשות שישוע חווה בשעה הזאת. אנו נכנסים בזהירות לממד הפנימי בו הוכרע גורל העולם כולו.

באותה השעה, ישוע חש צורך להתפלל ולקרב אליו את תלמידיו, את חבריו, את אלה שהלכו אחריו והשתתפו מקרוב בשליחותו. אולם כאן, בגת שמנים, ההליכה בעקבות המשיח נעשית קשה ולא בטוחה; הספקות, הדאגה והחרדה מתעוררים. בהשתלשלות האירועים המהירה של ייסורי המשיח, התלמידים מאמצים גישות שונות לאדונם: קרבה, ריחוק וחוסר בטחון.

יהא בכך רווח לכולנו, בישופים, כוהנים, מזירים ונזירות ופרחי כהונה, לשאול את עצמנו במקום הזה: מי אני בפני אדוני המתייסר? מי אני?

האם אני בין אלה, המוזמנים על-ידי המשיח לעמוד על המשמר עמו, אשר נרדמו ובמקום להתפלל, מחפשים מפלט בעצימת העיניים בפני המציאות? האם אני אחד מהם?

או שאני מזהה את עצמי בין אלה אשר ברחו מתוך פחד, בנטישת אדונם בשעה הקשה ביותר של קיומו הארצי?

אולי יש בי מן הצביעות, התעתוע של זה שמכרו בשלושים שקלי כסף, אשר נקרא חבר אך בגד בישוע?

האם אני מזהה את עצמי בין אלה שהיו חלשים והתכחשו לו ככיפא (פטרוס)? זמן לא רב לפני כן הוא הבטיח לישוע שילך אחריו אף עד מוות (ראה: לוקס כב:33); אך עתה, מותקף פחד וחרדה, נשבע שאינו מכיר אותו.

האם אני דומה לאלה שכבר מתכננים את חייהם בלעדיו, כמו שני התלמידים מעמאוס, חֲסִידֵי דָּעָת וְכַבֵּדֵי לְבַמְהָאֲמֵין בְּכָל אֶשְׁרֵי דְּבִרְוֵי הַנִּבְיָאִים (ראה: לוקס כד:25)?

או, תודה לאל, שאני מזהה את עצמי בין אלה שהיו נאמנים עד לסוף, כמו מרים הבתולה ויוחנן השליח? כשעל גלגתא הכול נעשה אפל ונראה שאבדה כל תקווה, רק האהבה חזקה מן המוות. אהבת האם והתלמיד האהוב דחפה אותם להישאר למרגלות הצלב, להשתתף במלא הכאב של ישוע.

האם אני מזהה את עצמי בין אלה שחיקו את רבם ואדונם אף עד מוות על קידוש שמו, בעדותם שהוא היה הכול בשבילם, העוצמה האדירה של שליחותם והמטרה הסופית של חייהם?

חברותו של ישוע כלפינו, נאמנותו ורחמיו הן מתנות יקרות מפז המעודדות אותנו להמשיך את ההליכה בעקבותיו בביטחון, למרות כישלונותינו, טעויותינו ובגידותינו.

אך טובו של האדון אינו פוטר אותנו מהעמידה על המשמר בפני המפתה, החטא, הרוע והבגידה היכולים להופיע בחיינו גם ככוחנים וגם כנזירים ונזירות. אנו כולנו חשופים לחטא, לבגידה, לרע. אנו חשים בחוסר המידתיות המדהים שבין גודל קריאתו של ישוע לבין קטנותנו, בין נשגבותה של השליחות לבין חולשתנו האנושית. אך האדון, בטובו הגדול וברחמיו הבלתי נדלים, אוזח תמיד בידנו, פן נטבע בים הייאוש. הוא תמיד לצדנו, לעולם לא נוטש אותנו לבדנו. אם כן, אל נא ניתן לפחד ולייאוש לגבור עלינו, אלא נצעד קדימה, באומץ ובביטחון, בדרכנו ובשליחותנו.

ממקום זה, ממקום קדוש זה, ברצוני לברך לשלום את כל הנוצרים בירושלים, אני מכיר בקשייהם לחיות בארץ זו.

אתם, אחים ואחיות יקרים, נקראים ללכת בעקבות האדון בשמחה בארץ הברוכה הזו! זוהי מתנה ואחריות. נוכחותכם כאן חשובה ביותר; הכנסייה כולה אסירת תודה לכם ותומכת בכם בתפילתה. מהמקום הקדוש הזה, אני חפץ למסור ברכה לבבית לכל הנוצרים בירושלים: אני רוצה להבטיח שאני זוכר אותם ומתפלל למענם, בשעה שאני מכיר את קשיי חייהם בעיר הזאת. אני מאיץ בהם להיות עדים אמיצים של ייסורי האדון ואף של תחייתו, בשמחה ותקווה.

בה נחקה את מרים הבתולה ויוחנן הקדוש בהיותנו לצד הצלבים הרבים, במקומות שבהם ישוע עדיין נצלב. זוהי הדרך בה הגואל קורא לנו ללכת אחריו. אין דרך אחרת.

"אֵם מִיִּשְׁהוּ הוּא מִשְׁרֵת אוֹתִי, שִׁי־לִי, אַחֲרָי; הֵיכַן שִׁאֲהִיָּה אֲנִי, שִׁם יִהְיֶה גֵם מִשְׁרֵתִי" (יוחנן יב:26).

